

Callie och Marco gick inte i samma kyrka.
Kunde de vara goda vänner?

”Var ett föredöme för de troende” (1 Tim. 4:12).

”Vi behöver fler pinnar!” sa Callie till Marco.

Marco tittade upp mot himlen. ”Jag måste gå hem. Det är snart solnedgång.”

”Men vi är inte klara med befästningen än!” sa Callie.

”Förlåt!” ropade Marco när han skyndade iväg. ”Jag måste vara hemma före sabbaten!”

Callie suckade. Det fanns mycket som var bra med att vara Marcos vän, och det fanns sådant som var svårt.

Nja, egentligen bara en svår sak. De hade inte så mycket tid att leka tillsammans. De gick samma årskurs i skolan men inte i samma klass. De hade inte rast samtidigt. Dessutom var de med sina familjer på sabbaten. I Marcos kyrka började sabbaten vid solnedgången på fredagskvällen. För Callie vara sabbaten på söndagen.

Och det som var bra? Det fanns mycket! En sak var att Callie aldrig behövde oroa sig för att Marco skulle svära, försöka få henne att göra sådant som var fel, eller se på

sådant som inte var bra. Han och hans familj gick i en annan kyrka, men mycket av det de trodde på, trodde också Callie på. Till exempel att helga sabbatsdagen, fastän de gjorde det på olika dagar.

Callie lade ner sin hög med pinnar och gick in.

”Gick Marco hem?” frågade mamma.

”Ja”, sa Callie och sjönk ner på en stol. ”Vi kan nästan aldrig leka.”

”Ni kanske kan träffas på fredag. Då har ni lov från skolan”, sa mamma.

”Okej”, sa Callie och kände sig bättre till mods. Hon skulle förbereda allting så att hon och Marco kunde börja bygga på befästningen med en gång.

I skolan senare under veckan kom Callies lärare med en annonsering. Hela tredje årskursen skulle se en film tillsammans.

”Ja!” sa Callie. Hon lade lunchlådan i ryggsäcken och gick in i rummet mellan klassrummen.

Alla satte sig på golvet och läraren släckte. Callie blev ivrig när filmen började. Den handlade om några pojkar som byggde en befästning tillsammans, som hon och Marco gjorde! *Om vi någonsin blir färdiga*, tänkte hon. Hon skakade på huvudet och fokuserade på filmen.

Men efter ett tag märkte Callie att en del av orden som användes inte var lämpliga. Hon började känna sig

alltmer illa till mods. Hon visste inte vad hon skulle göra.

Just då kände hon en klapp på axeln. Det var Marco! Han hade krupit hela vägen genom samlingen elever för att prata med henne.

”Callie, jag tror inte vi borde titta på det här”, viskade han. ”Jag tycker vi ska fråga våra lärare om vi får läsa i stället.”

Callie drog en suck av lättnad. Det kändes bra att någon annan tyckte som hon. ”Ja. Jag tycker inte heller om filmen.”

Hon och Marco ställde sig upp och tassade runt klasskamraterna tills de kom till sina lärare. Marco gick till sin lärare och Callie gick till sin. Hon frågade om hon fick läsa en bok i stället för att se på filmen och läraren sa ja.

När Callie gick till sitt klassrum såg hon att Marco gjorde samma sak. Han vinkade och log. Callie log tillbaka. Det var bättre att ha en sann vän än att ha en färdig fästning. ●

Författaren bor i Virginia, USA.

”Jag har funnit en genuin godhet hos människor av alla trosuppfattningar.”

Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum, ”Den eviga vardagen”, *Liahona*, nov. 2017, s. 53.

Kasey Tross

Baserad på en sann berättelse

BEFÄSTNINGAR

och vänskap